

Warszawa, 28 kwietnia 2020 r.
KL/202/133/KK/2020

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

W związku z zaplanowanym pierwszym czytaniem projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (druk nr 344), w załączeniu przesyłam stanowisko Związku Pracodawców Prywatnych Mediów, członka Konfederacji Lewiatan, **dotyczące wprowadzenia nowej daniny publicznej na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej płaconej przez dostawców usług VoD.**

Z poważaniem,

Maciej Witucki
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Do wiadomości:

Pan Mateusz Morawiecki, Prezes Rady Ministrów
Pani Jadwiga Emilewicz, Wiceprezes Rady Ministrów, Minister Rozwoju

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybułskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

Stanowisko Związku Pracodawców Prywatnych Mediów, członka Konfederacji Lewiatan do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (druk nr 344) dotyczące wprowadzenia nowej daniny publicznej na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej płaconej przez dostawców usług VoD.

W związku z pierwszym czytaniem projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (dalej zwana „Ustawą Zmieniającą”) przedstawiamy uwagi do art. 15 Ustawy Zmieniającej. Przepis ten, mający przywołane poniżej brzmienie, wprowadza nową daninę publiczną na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej płaconą przez dostawców usług VoD:

Art. 15. *W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2019 r. poz. 2199 oraz z 2020 r. poz. 568) w art. 19:*

1) *uchyla się ust. 6;*

2) *po ust. 6 dodaje się ust. 6a-6c w brzmieniu:*

„6a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych, jeśli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

6b. Podmioty dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 6a, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 6a-6b, nie ma zastosowania do podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną:

a) będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. 424) lub

b) którego liczba użytkowników wszystkich udostępnianych publicznie przez niego audiowizualnych usług medialnych w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu nie przekroczyła 1% użytkowników sieci szerokopasmowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 oraz z 2020 r. poz. 471).”;

3) *ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:*

„8. Wpłaty, o których mowa w ust. 1-5 i 6-6b, są przekazywane w okresach kwartalnych, w terminie 30 dni po upływie kwartału.

9. Do należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1-7, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują Dyrektorowi, a uprawnienia organu odwoławczego – ministrowi.”.

1. Wyjątkowy przepis nakładający obciążenie w ustawie „osłonowej”

Ustanowienie nowego obciążenia budzi sprzeciw. W pierwszym rządzie godzi się podnieść, że całkowitym zaskoczeniem jest umieszczenie w ustawie zwanej „osłonową” propozycji przepisu, które chroniąc gospodarczy interes jednej branży (filmowej) dotkliwie narusza identyczny interes innej, powiązanej branży (audiowizualnej). Innymi słowy, finansowe wsparcie jednego z ogniw łańcucha kultury w Polsce zostaje udzielone kosztem innego ogniw. Takie działanie ustawodawcy jest tym bardziej zdumiewające, że projekt Ustawy Zmieniającej nie przewiduje nakładania innych, dodatkowych danin publicznych na inne jakiegokolwiek inne grupy przedsiębiorców.

2. Niewłaściwe źródło kompensaty strat

Zasadniczym celem wprowadzenia nowej daniny publicznej od operatorów VOD jest próba rekompensaty strat wynikłych z zamrożenia działalności kin wskutek pandemii COVID-19. Pozostaje jednak poza wątpliwością, że operatorzy serwisów VOD odgrywają jedną z kluczowych ról w procesie wspierania polskiej kultury, w tym polskiej kinematografii. Bardzo często są oni jednym z głównych producentów polskich filmów, seriali lub szerzej – audycji audiowizualnych. Skutki trwającej epidemii, w tym drastyczny spadek wpływów z tytułu reklam, dotknęły ich równie mocno jak całe środowisko filmowe. Operatorzy platform VoD notują niespotykane wcześniej spadki w przychodach, adaptują swoje plany budżetowe i drastycznie ograniczają zaplanowane inwestycje. Część jest zmuszona do redukcji wynagrodzeń i zatrudnienia. Planowana zmiana istotnie dotknie szeroko pojęty sektor usług audiowizualnych, tj. nadawców, operatorów satelitarnych i kablowych, dystrybutorów i dostawców VOD - zapewniający zatrudnienie wielu Polakom. Również z tego punktu widzenia nie sposób ich traktować jako rezerwuaru wolnych środków.

Jednym z prawdopodobnych, a przy tym długotrwałych skutków trwającego zamrożenia całej gospodarki będzie zmiana sposobu eksploatacji produkcji filmowych. Nowe produkcje filmowe mogą trafiać od razu na platformy VoD, które będą stanowić pierwszy i podstawowy etap komercjalizacji filmów. Mając to na uwadze, jedynie mocna pozycja serwisów VOD może stać się gwarantem istotnych wpływów dla osób zaangażowanych w twórczość kinematograficzną. Tymczasem wprowadzenie daniny o niebagatelnej wysokości – i to już ze skutkiem od 1. lipca tego roku (zgodnie z art. 72 pkt 3 projektu ustawy) – może skutecznie zachwiać ekonomicznymi podstawami takich serwisów legalnie oferujących rodzimą twórczość kinematograficzną. W ostatecznym rezultacie zwiększenie fiskalnej presji może doprowadzić do zdewastowania ekonomicznego ekosystemu, w którym funkcjonują serwisy VoD – ze szkodą tyle dla ich operatorów, co ludzi zaangażowanych w powstawanie filmów.

3. Brak czasowego ograniczenia

Skoro wprowadzenie nowej daniny publicznej miałoby w swoich założeniach niwelować straty wynikłe z ogłoszonego stanu epidemii, tego rodzaju obciążenie powinno być również ograniczone czasowo – przez okres trwania nadzwyczajnego stanu epidemii, ewentualnie z pewnym dodatkowym, ale jednak ograniczonym okresem. W każdym przypadku niezbędna jest cezura czasowa tego obciążenia, której tymczasem brakuje w tekście propozycji. Rodzi to podejrzenie, że zaistniała sytuacja została wykorzystana jako pretekst do dodatkowego obciążenia fiskalnego określonej grupy przedsiębiorców, jednakże bez uzasadnienia wykraczającego poza potrzeby wynikłe z wybuchłej epidemii.

4. „Podatek cyfrowy” dodatkowo obciążający polskie podmioty gospodarcze

Można zakładać, że wprowadzony podatek stanowi realizację dyskutowanego na forum międzynarodowym (przede wszystkim w ramach organizacji OECD) postulatu wprowadzenia „podatku cyfrowego” należnego od działalności podmiotów o globalnym zasięgu. Jego wprowadzenie, wedle dotychczasowych założeń, miało się odbyć z poszanowaniem gospodarczego interesu europejskich podmiotów poprzez stworzenie mechanizmu ulg podatkowych z tytułu już zapłaconych podatków – w celu zachowania równowagi konkurencyjnej wobec pozaeuropejskich podmiotów. Wprowadzone obciążenie w żadnym przypadku nie czyni zadość tym założeniom. Dotyczy ono rodzimych podmiotów, które już są obciążane licznymi obowiązkami podatkowymi lub – szerzej – o charakterze danin publicznych. Kolejne obciążenie jedynie pogłębi zakłócenie zasady sprawiedliwej rywalizacji rynkowej na niekorzyść tych ostatnich.

Należy podkreślić, że zdecydowana większość podmiotów obecnie świadczących na polskim rynku usługi VOD kontrybuuje już na rzecz PISF z uwagi na inną działalność (reemisja jako tvk lub satelitarna), a podwójne obciążanie tych samych podmiotów byłoby nieadekwatnie nadmierne. Do wpłat na PISF powinni być włączone nowe podmioty, dotychczas nie kontrybuujące finansowo na rzecz PISF.

5. Szczególna sytuacja przedsiębiorców świadczących także usługi telekomunikacyjne

Wśród podmiotów, które zostałyby dotknięte finansowo proponowanymi przepisami, jest grupa przedsiębiorców świadczących także usługi telekomunikacyjne, na których nałożono już inne liczne i kosztowne obowiązki wynikające z działań państwa w ramach walki ze skutkami COVID-19. Należą do nich m.in. obowiązek zero-ratowania dostępu do wybranych stron publicznych, obowiązek dostarczania na żądanie właściwego organu danych o lokalizacji urządzeń końcowych użytkowników (co pociąga za sobą duże zaangażowanie pracowników w procesy); zwiększone oczekiwania, w tym raportowe, dot. realizacji obowiązku zapewnienia ciągłości usług i stabilności działania sieci w sytuacji znacznie zwiększonego zapotrzebowania na jej zasoby. Niezależnie od tego, wielu przedsiębiorców z tej grupy nieustannie stara się aktywnie uczestniczyć w akcjach na rzecz przeciwdziałania skutkom

LEWIATAN

COVID-19 poprzez podejmowanie dobrowolnych działań, np. podpisanie porozumienia z administracją publiczną o współpracy w zakresie szczególnej ochrony użytkowników Internetu przed stronami wyludzającymi dane, w tym dane osobowe, w okresie stanów nadzwyczajnych, m.in. stanu epidemii; udostępnianie klientom dodatkowych darmowych pakietów danych; darmowy dostęp do dodatkowych kanałów telewizyjnych; darmowy dostęp do Internetu dla nauczycieli; przekazywanie sprzętu z dostępem do Internetu na rzecz domów dziecka, rodzin zastępczych, placówek opiekuńczo-wychowawczych; przekazywanie środków na zakup sprzętu dla służby zdrowia, etc.

6. Uchybienia prawne

- a) **Wybiórcza implementacja.** Planowana regulacja stanowi całkowicie niespodziewaną implementację art. 13 dyrektywy z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych („dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych”). Wybiórcza implementacja, zwłaszcza czyniona ad hoc – na użytek określonej sytuacji gospodarczo-politycznej, jest zawsze działaniem niepożądanym, bowiem wskazana dyrektywa stanowi konglomerat przepisów, które są ze sobą połączone, a zatem powinny być jednocześnie wdrażane.

Niezależnie od tego, prace nad wdrożeniem dyrektywy audiowizualnej trwają od dłuższego czasu. KRRiTV przeprowadziła w tej sprawie konsultacje i kontynuuje dialog z rynkiem celem wypracowania zrównoważonych, sprawiedliwych zasad uwzględniających m.in. dotychczasowe doświadczenia na rynku polskim, a także potrzebę właściwego ujęcia kwestii finansowania rodzimych produkcji. Z tego względu wdrażanie proponowanych w projekcie szybkich zmian do ustawy o kinematografii w związku z COVID jest całkowicie niezrozumiałe i pozostaje w otwartym konflikcie z dotychczasowymi pracami organów państwowych.

- b) **Brak definicji kluczowego pojęcia.** Projekt Ustawy Zmieniającej nie definiuje kluczowego pojęcia – „podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie”. Tymczasem na gruncie prawa polskiego nie istnieje jedna definicja tego pojęcia, a zatem w celu osiągnięcia już choćby minimalnego poziomu pewności prawnej powinno ono zostać doprecyzowane w ramach omawianej ustawy. Za taki podmiot z pewnością nie powinien być uznany administrator serwisu internetowego, w ramach którego rozpowszechniane są m.in. treści audiowizualne na żądanie, ale nie stanowią one zasadniczej części serwisu. Poza tym zgodnie z zakresem objętym ustawą wskazanym w art. 2 – opłatom, z całą pewnością, nie powinny podlegać rejestracji audiowizualne udostępniane na żądanie, do których nie stosuje się przepisów ustawy.

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacja.lewiatan.pl
www.konfederacja.lewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

- c) **Brak uzasadnienia dla stawki 1,5%.** Nie ma jasności również odnośnie tego, dlaczego opłatę ustalono akurat w wysokości 1,5%. Ewentualna argumentacja, iż jest ona analogiczna do wysokości obciążeń pozostałych podmiotów, byłaby całkowicie dowolna, bowiem wysokość takiej opłaty musi zostać starannie uzasadniona, nie zaś budowana na zasadzie bezpodstawnej analogii.
- d) **Pominięcie problemu „podwójnego opodatkowania”.** Ustawa pomija całkowicie zagadnienie „podwójnej” daniny na rzecz PISF podmiotów z jednej grupy kapitałowej poprzez wykreślenie ust. 6, co narusza konstytucyjną zasadę równości wobec prawa oraz ustabilizowane w tym zakresie orzecznictwo NSA (zob. wyrok NSA z 10 maja 2012 r., II GSK 542/11; wyrok NSA z 16 października 2018 r., II GSK 3397/16),
- e) nieuwzględnienie w art. 19 ust. 10 zmienianej ustawy o kinematografii przepisów proponowanego ust. 6a doprowadzi do narzucenia na wybraną grupę podmiotów, tj. dostawców usług VoD, podatku obrotowego, który od wielu lat nie ma w Polsce zastosowania oraz ograniczy wąskiej grupie przedsiębiorców możliwość odliczania wpłat na rzecz PISF od kosztów uzyskania przychodu;

7. Propozycja zmian

Mając powyższe na uwadze wnosimy o:

- a) całkowite usunięcie z projektu Ustawy Zmieniającej artykułu 15,

ewentualnie, w przypadku podtrzymania decyzji o obciążeniu dostawców VOD dodatkową daniną publiczną,

- b) dokonanie następującej zmiany przepisów w taki sposób, która pozwoliłby z jednej strony na osiągnięcie celu w postaci stworzenia źródła dodatkowego przychodu na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, zaś z drugiej strony pozwoliłby na zachowanie dotychczasowych sprawdzonych ramowych obowiązków i praw dotyczących podmiotów zobowiązanych do łożenia na PISF:

Art. 15. W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2019 r. poz. 2199 oraz z 2020 r. poz. 568) w art. 19:

1) ~~uchyla się ust. 6;~~ po ust. 6 dodaje się ust. 6a-6c w brzmieniu:

2)

„6a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, z wyłączeniem rejestracji

member of **BUSINESSEUROPE**

LEWIATAN

audiowizualnych, o których mowa w art. 2, dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji audiowizualnych przekazów handlowych w udostępnianych publicznie audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, jeśli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

6b. Podmioty dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 6a, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 6a-6b, nie ma zastosowania do podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną:

a) będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. 424) lub

b) którego liczba użytkowników wszystkich udostępnianych publicznie przez niego audiowizualnych usług medialnych w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu nie przekroczyła 1% użytkowników sieci szerokopasmowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 oraz z 2020 r. poz. 471).”;

3) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. Wpłaty, o których mowa w ust. 1-5 i 6-6b, są przekazywane w okresach kwartalnych, w terminie 30 dni po upływie kwartału.

9. Do należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1-7, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.^[1]), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują Dyrektorowi, a uprawnienia organu odwoławczego – ministrowi.

10. Wpłaty, o których mowa w ust. 1–5, 6, 6a i 7, stanowią koszty uzyskania przychodów, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, w dacie ich poniesienia.

**Związek Pracodawców Prywatnych Mediów
Konfederacja Lewiatan, KL/202/133/KK/2020**

[1] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 285 i 568.

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

